

חברון שלי על פי הספר 'בעוז ובתעצומות' על חיי הרב גורן זצ"ל

לאחר כיבוש העיר העתיקה, התקיעה בשופר והתפילה הראשונה בכותל המערבי, נסע הרב הראשי של צה"ל הרב שלמה גורן בראש כוח צבאי לחברון. לאחר שעבר את גוש עציון, ראה שעל הבתים מונפים דגלים לבנים. לא נראה אף דגל ירדני. הרב גורן ידע שהם נכנסים לחברון כמנצחים.

לפתע אמר הנהג: "הנה בחלחול יש דגל ירדני על אחד הבתים בקומה השלישית, והם עוד עלולים להילחם".

"תן לי את העוזי", אמר הרב, "ותן לי חיפוי. אני עולה למעלה להוריד את הדגל".

"אבל עלולים להרוג אותך?! אני אעלה", אמר הנהג.

"אתה עוד צעיר", אמר הרב גורן, "אתה צריך לבנות לך בית ומשפחה. אני את החיים שלי כבר עשיתי. אני אעלה למעלה ומה שיקרה - יקרה!".

אחד הנהגים התלווה לרב גורן עד לקומה השנייה, ומשם עלה לקומה השלישית. הרב גורן טיפס והוריד את הדגל. לאחר מכן אמר לדיירים "סלאם עלייכם", ולקח את הדגל מבלי שיפצו את פיהם.

הכוח התקדם לחברון. כשנכנסו לתוך העיר ראו שכל הבתים ליד הכביש הראשי מלאים סדינים לבנים שתלויים על כל המרפסות. עיריית חברון והכוחות הצבאיים בחברון החליטו על עוצר עצמי, וציוו שאיש לא יצא מהבית. הרב גורן רצה להודיע להם שצה"ל כבר כבש את חברון, למרות שבשלב הנוכחי היה שם רק הג'יפ שבו נסע...

באמצע העיר ניצב פודיום, שעליו נהג לעמוד השופר שמכוון את התנועה. הרב גורן לקח את העוזי וירה באוויר מחסנית שלמה של כדורים כדי להודיע לתושבי העיר שצבא הגנה לישראל נמצא בתוך העיר וכבש אותה.

מטרתו של הרב גורן הייתה להגיע ראשון למערת המכפלה. הוא נזכר בביקורו בחברון לפני קום המדינה כשהיה מאורס עם הרבנית צפיה, על הגעתו למקום ועל התגובה הערבית הנזעמת להגעתם ועל השופר הבריטי שהגיע כמו אליהו הנביא להצילם ברגע האחרון.

באחד החלונות ניצב נער ערבי כבן שש עשרה. הרב גורן קרא לו שיבוא ושאל: "איפה הקבר של אברהם אבינו?", כפי שקראו הערבים למערת המכפלה.

"יש עוצר ואני מפחד לבוא איתכם כי לא אוכל לחזור".

"הנהג שלנו יחזיר אותך", הבטיח הרב והנער הסכים.

הנער הראה להם את המקום והם התחילו לעלות עד השערים שהיו משני צדי המערה, בשני גרמי מדרגות. הרב המשיך לעלות עד השער הצפוני שבו כולם התפללו, וכאשר ראה שהשערים נעולים צעק: "אפתח אל-באב!" (פתחו את השערים).

קולות מבפנים צעקו: "מפיש מפתוח" (אין לנו מפתח).

אם אין להם מפתח, איך הם בפנים? חשב.

הוא ידע שיש שם אנשים, ושהשערים סגורים מבפנים עם בריחים. היו להם שלושים ושישה מפתחות שהחזיקו בידיהם. הרב גורן החל לירות מאות כדורים על השערים, אך הם לא נפתחו.

במשך כשלוש שעות ניסו לפרוץ ולפתוח את השערים ולא יכלו להפילם, עד ששמעו קול של טנק שמתקרב למערה. היה זה הטנק הראשון שנכנס לחברון. על הטנק היה סדין שהחיילים ציירו עליו בדיו כחול את סמל מגן דוד כדגל ישראל, דגל שהורידו ממגדל דוד בירושלים.

על השער הראשי לפני מערת המכפלה היה תורן קטן. הם התקרבו עם הטנק עד לקיר שליד השער, משם עלה הרב גורן על הצריח ותלה את הדגל על מערת המכפלה.

הרב גורן רצה כעת לפרוץ את השער שסגר על המערה ומצא בטנק מוט ברזל. הוא והנהג שמו את המוט בתוך השערים עד שהצירים יצאו מהם, וכך השערים נפלו על הרצפה והמערה נפתחה לפניהם.

אז נראו שני ערבים רועדים מפחד כמו לולבים, כשאחד מהם מחזיק עשרות מפתחות של המערה, אף שצעקו שאין להם מפתחות. הנהג ניגש אליו ולקח ממנו את המפתחות. הרב והחיילים נכנסו למערה והרב גורן תקע בשופר.

הוא לקח את ספר התורה וקרא את פרשת חיי שרה, שם מסופר איך אברהם אבינו קנה את המערה מבני חת. השעה הייתה שעת בוקר מוקדמת והרב גורן זכה להתפלל שם עם החיילים. זו הייתה הפעם הראשונה אחרי אלפי שנים שבה יהודי נכנס לתוך מערת המכפלה.

